

Delo in človek

Mala anketa o delu

Cez nekaj dni bomo praznovali prvi maj. Navajeni smo, da na ta dan razmišljamo o delu. Delo je sopotnik človeka. Pregovor pravi, da kdor ne dela, naj tudi ne je. Brez dela ni napredka. Človek bi se brez dela najbrž slabo počutil.

Zanima nas, kako se ljudje počutijo pri delu. Ali so zadovoljni z delovnimi pogoji, kakšen odnos imajo do dela in kaj jim delo pomeni? Povprašali smo ljudi različne izobrazbe in različnih poklicev, kaj za njih pomeni delo.

važnejša stvar pri delu. Največkrat plača samo negativno vpliva na delo.

URADNICA

Pri delu se počutim boljše kot doma. Delo me je od nekdaj veselilo, zato ga ne prištevam med bremena. Delo je za človeka najboljše zdravilo. Osemurni delavnik mi mine kot blisk. Če človek ne



bi rabil več časa za življenje, bi delal tudi brez plačila. — Plača je pokvarila delo.

KOVAC

Delo je za človeka naporno. Naporno, ker mora človek vsak dan delati. Vendar delam z veseljem. Nisem rojen, da bi ležal v senci. Delati sem začel, ko sem bil star 15 let. Zdaj delam od ranega jutra do poznega večera brez večjega počitka.

DELAVEC

Delam na soncu in na dežju. Včasih zaradi vremena in dela, ki človeka utruja, napravim »kisel obraz«.

TISKAR

Delo prinaša zadoščenje. Brez dela ne bi mogel izpolnjevati svojih dolžnosti do družine. Delam z veseljem, ker vem, da delam za svoje otroke in ženo. Brez dela bi težko živel. Pri delu sem zadovoljen in vesel. Delo mi omogoča, da si kupim, kar za življenje potrebujem. Delo izoblikuje tudi človeka.

VRATAR

Ljudje so delali, odkar obstaja svet in delali bodo do konca sveta. Posebno če je človek poročen, mora delati za družino. Delo prinaša ljudem napredek in posameznikom uspehe. Vsako delo pa prinaša tudi skrbi, ki jih ne gre zanemarjati.

MEDICINSKA SESTRA

Delo se mi zdi neke vrste zabava. Nikoli mi ni pri delu dolgčas. Zlasti ne morem razumeti, zakaj nekateri ljudje sovražijo delo. Brez dela bi bilo življenje puščeno. Srečna sem, če dosežem uspehe pri delu.

NOVINAR

Neki znani mož je rekel, da je delo napravilo človeka. Človek je z delom preoblikoval svet. Delo je postalo potreba, kot recimo spanje. Ne razumem, zakaj je človek združil delo z službo. Te dve stvari namreč ne gresta skupaj.

UPOKOJENEC

Vesel sem, ker sem delal 37 let in sedaj uradno več ne delam. Delam pa kot vsak upokojenec — honorarno. Delam skoraj vsak dan. Moj delavnik je sicer krajši, toda sprijaznil sem se s tem, da bom delal do smrti.

TELEFONSKI MONTER

Delo predstavlja nalogo, da vsi telefoni zvonijo. Delam največkrat med žicami in v zraku. Zadovoljen sem z delom. Delam rajši kot pa posedam doma pri ženi. Delo mi ne dela nobenih skrbi.

PROFESORICA

Se vedno ne vem, kaj mi pomeni delo. Včasih mi pomeni razvedrilno, včasih muho in včasih samo opravljanje službene dolžnosti. Delo je preizkušnja za ljudi. Delo ljudi vzreja. Plača ni naj-



delal z majem. Oral je, plužil, stregel strojem in sadil plodove. Maj je prihajal z delom. Delo je človeka povezalo s naravo in delavec se je naposled združil z majem. Maj je postal njegov praznik.

Delo je povezalo naravo in človeka. Kdor ni delal ni videl narode in ni praznoval maja. Človek je delal že nekaj stoletij prej, preden si je izbral maj za svoj praznik. Z majem se je seznanil, ko so mu zrasle tovarne in ko je začel svojo borbo za boljše življenje. Pol stoletja je človek z majem hodil na ulice, da bi preoblikoval svet in odpravil krivice.

Zdaj hodi človek ob maju v naravo in trga cvetje. Cvetje, ki pomeni srečo. Zato je delavski prvi maj postal srečen dan. Maj ni več samo praznik dela, ampak del življenjske sreče. In želimo ljudem, da ob letošnjem prvem maju praznujejo delo, spoznavajo naravo in ljudi. Želimo srečo delavcem, kmetom in vsem ljudem, ki delajo.

Berete v tej številki

- SNUBLJENJE NA ZAHODU — prikaz političnega združevanja evropskih držav
- REPORTAŽA o dveh moških, ki sta mislila, da sta ovna
- KONEC OTROSKE DOBE — začetki razvoja raket
- SLABO IN MANJ SLABO — poročilo s festivala zabavne glasbe v Beogradu
- SOZITJE V TRETJEM ZAKONU — ameriški književnik in dramatik odgovarja na vprašanja novinarjev
- KOZASKA NEVESTA — filmski portret
- FILMSKE ZANIMIVOSTI
- STIRJE PROTI IGRALNICI — roman v nadaljevanjih
- NAGRADNA KRIZANKA
- HUMORESKA
- SMEH NA ZADNJI STRANI

SNUBLJENJE NA ZAHODU



De Gaulle, oče Evrope

Politično združevanje zahodnoevropskih držav preživlja prve krče. Vsaka država ima svoje zadržke in vsaka država razglasa svoj načrt političnega združevanja zahodnoevropskih držav. Časopisi že dalj časa objavljajo zanimive prispevke, ki govorijo o razpoloženju držav do te ideje.

TRI MALE DRŽAVE

Luksemburška je edina od malih držav Skupnega trga, ki odobrava Fanfanijevo posredovanje. Belgija in Nizozemska sta se postavili na bolj odklonilno stališče. Po-



LJUDJE TEGA STOLETJA

Lord Home je v diplomatski suknji skrivil mnoge telesne napake. Britanski zunanji minister je podoba, ki združuje staro in novo. Ta človek — dvojniki je aristokrat starega kova, po njegovih žilah teče osem stoletij stara »modra kri«. Lord Home je naslednik družine, ki je v britanskih zemljskih knjigah opisana kot lastnik šestega največjega veleposestva na britanskem otoku. Ta strasten igralec criceta s preudarjeno resnostjo in zrelostjo prouči vsak gib, politično igro pa jemlje kot šport, kjer je važno točno pomeriti in zadržati miren obraz ob zmazi in porazu.

Značilne črte bomo skušali primerjati v najtežjih diplomatskih dvobojih. Pred kratkim je na razorožitveni konferenci v Zenevi razlagal sovjetskemu ministru Gromiku potrebo po učinkovitem nadzorstvu nad jedrskimi poskusi. »Ni mogoče točno ugotoviti, kaj se je zgodilo, če si ogledamo posnetke, ki so jih napravile najbolj dovršene merilne naprave. Ne vemo, ali gre za zemeljski potres, za eksplozijo bombe ali za strmo-glavljenje Molotova«.

Gromiko mu je na to odgovoril: »Molotov ni iz takih snovi, da bi njegovo eksplozijo lahko zabeležile merilne naprave.«

Italijanski predsednik vlade je v srečanju z de Gaullem v Torinu svetoval francoskemu državniku, naj spremeni stališče in omogoči tudi Veliki Britaniji pristop v zvezo evropskih držav. Fanfani je nagovarjal de Galla, ki hoče ločiti politično zvezo od Atlantske skupnosti, naj omili svoje predloge. Francija namreč močno nasprotuje združevanju in zagovarja svoje stališče o Evropi domovin, kjer bi Franciji pripadala vloga voditeljice. General ni naklonjen Atlantskemu sodelovanju in vidi v evropski zvezi sredstvo, ki Franciji utegne priboriti enakopraven položaj v zahodnem svetu. Francija je proti vstopu Velike Britanije v evropsko politično zvezo, ker bi to ogrozilo njeno vodstvo v tej zvezi. Nasprotuje tudi preraščanju gospodarske skupnosti v politično oblast, ker bi ta z nemško podporo postala premočna. V Torinu je general popustil samo v zelo postranskih nebitnih vprašanjih. Vse to zadržuje združevanje in napovedi o razvoju postanejo tvegane.

ADENAUERJEV DVOJNI OBRAZ

Stališče Adenauerja je skrajno nedoločeno. Kancler je pritrđil generalu de Gaulle, ko mu je v Baden-Badenu razložil svoj načrt o Evropi domovin, kjer bi imeli vajeti v rokah dve najmočnejši drž-



Macmillan, britansko prvi den in občutljiv

žavi — Francija in Zahodna Nemčija, pritrđil pa je tudi državam Skupnega trga, ko so ga opozorile, da z nezaupanjem gledajo na francoski načrt. Pritrđil je končno še Fanfaniju, ko je skušal odstraniti nasprotja. V Bundestagu je pred kratkim, ko je odgovarjal Ollenhauerju, povedal: Velika napaka je primerjati združeno Evropo z Evropo domovin; ko bo politična zveza postala dejstvo, bodo še vedno obstajale nemška domovina, italijanska in francoska.

Te besede so dovolj značilne. Adenauer zelo malo razmišlja o obliki Evrope v prihodnosti. Zanj je važno pri-



Adenauer, evropsko nihalo

ateljstvo s Francijo in njegovo ujemanje z idejami generala. Osnovno je njegovo strinjanje in nasprotovanje glede popuščanja napetosti med Vzhodom in Zahodom in obetanje vodstva v evropski zvezi.

Rekli so...

»Zemlja je postala preveč majhna. Na srečo smo izumili rakete, ki nam odpirajo okna do drugih planetov.«
Pearl Buck, ameriška pisateljica

»Da bi imela politična oddaja na televiziji uspeh pri gledalcih, bi morala biti mešanica genialnega dela in celice za mučenje.«

Harold Macmillan, britanski premier
»Ker ljubim človeštvo, prikazujem v filmih, kako grdo je, da ga ljubim.«
Španski filmski režiser

»Twist ni družabni ples, marveč seksualna gimnastika.«
Erich Mende, voditelj nemške liberalne stranke

»Ljudje se razburjajo zaradi različnih stvari. Mene na primer ne razdraži golo telo, razdraži pa me neprijet gumb.«

Ives Montand, francoski filmski igralec
»Skrajal sem brke, da bi inspiracije prihajale name brez antene.«
Salvador Dalí, španski slikar



Fanfani, pristaš Evrope z Anglijo

sebnio Nizozemska zagovarja, da bi najprej morali počakati na pristop Velike Britanije k Skupnemu trgu in šele potem začeti s političnim združevanjem. Belgija in Nizozemska sta zavrnila de Gaullov načrt Evrope domovin.

Velika Britanija je po čuvarju pečatov sporočila šestim državam članicam Skupnega trga, da bi želela sodelovati v razpravah o politični zvezi. Po britanskih nazorih bi morali oba problema združevanja političnega in ekonomskega obravnavati vzporedno. Oblast sedanje ekonomske skupnosti ne bi smela biti oslABLJENA. Ekonomska skupnost bi morala predstavljati podlago prihodnje politične zveze. Znano je, da Velika Britanija nasprotuje političnemu združevanju.

Križem po svetu



Skupina prijateljev Poljske je francoski skupščini predložila, naj bi vlada priznala mejo na Odri in Nysi za dokončno razmejitveno črto med Nemčijo in Poljsko. Skupina utemeljuje svoj predlog s protizahodnim razpoloženjem na Poljskem. V besedilu, ki so ga predložili skupščini, pravijo, da je združenje obeh Nemčij stvar prihodnosti. Zahodne velesile bi kljub temu morale že sedaj priznati mejo na Odri in Nysi kot dokončno.



Pododbor Združenih narodov je spet odločil za tri leta razpravo o definiciji agresije. Razprave okoli tega problema so na dnevnem redu že deset let. V obrazložitvi pravijo, da posamezne članice še niso povedale svojega stališča do agresije in morajo spričo tega odložiti razpravo. Že deset let tečejo razprave o definiciji agresije. Ker so razpravo zopet odložili za tri leta, smo lahko prepričani, da v naslednjih letih ne bomo prišli na zeleno vejo!



Dva britanska dnevnika »Daily Mirror« in »Daily Herald« sta se neverjetno navdušila nad lepoto vodje južnovzhodne parlamentarne delegacije gospe Ngo Din Nhu, ki je v teh dneh uradno obiskala London. »Daily Mirror« je vest o njej objavil na prvi strani pod naslovom »Najlepša političarka na svetu«, dnevnik »Daily Herald« pa »Gospa Nhu je najlepša ženka«.

REPORTERSKE GOVORICE

Znani športni reporter Zahodne Nemčije Sami Draxler je sklenil, da se bo poročil z radijsko napovedovalko Ireno Klus. Pred leti je Sami napravil enkratni podvig. Brez kakršnegakoli zaščitnega sredstva je splezal na vrh televizijskega stolpa v Berlinu. Ko je neki njegov prijatelj slišal, da se bo znani športni reporter poročil, je dejal: »Sami je vedno delal senzacije. Nekeč med vojno je razstavil bombo, ki so jo vržli ob bombardiranju, zdaj pa se ženi z Ireno.«

PASTIRJI BOZJI

Kanterberijski nadškof je ukazal vsem duhovnikom, ki jim angleška televizija ob nedeljah prenaša maše, da ne nasprotujejo »šminkanju«. Svoj ukrep je utemeljil po »škofovsko«. Nadškof je dejal: »Menim, da ni potrebno, da bi bili božji služabniki na televizijskem zaslonu podobni mrličem.«

MEČ IZ ZLATA

Kralj Saudske Arabije Saud in petrolejski milijonar je podaril američkemu predsedniku Kennedyju 1,5 metra dolg meč iz zlata.

UCENJE RUSČINE

Zahodnonemški zunanji minister Gerhard Schröder je po vrnitvi iz Švice izjavil, da se bo začel učiti ruščino. K temu naj bi ga prisilile jezikovne težave, ki jih je imel v pogovoru s sovjetskim zunanjim ministrom Gromikom. Schröder: »Gromiko se je prijazno ponudil, da bi preizkusil svoje znanje nemščine. Ko je izgovoril nekaj stavkov, sva se sporazumela, da pokličeva prevajalca. Njegova izgovorjava je bila premehka.«

ŠTUDENTJE - VITEZI

Petnajst zahodnonemških docentov iz različnih univerz je poslalo odprto pismo zahodnonemškemu Bundestagu, da se z novim kazenskim zakonikom prepovejo študentski dvoboji. Dvoboj so proglasili za »manifestacijo barbarstva«, ki je ni mogoče zagovarjati »v novi nemški demokraciji s političnega, družbenega, moralnega in verskega stališča. V času nacizma nemški docenti najbrž niso protestirali zoper druge »manifestacije barbarstva«, ki jih je bilo vse polno v nemški stvarnosti.

IETOVISČE ZA HAREM

Kralj Saudske Arabije Saud namerava v južni Španiji zgraditi veliko letovišče za svoj harem. Njegov harem je namreč zelo številan.

Zalosten konec veselega butanja

Trde glave so nevarno orožje

Sava Milovanović, učitelj iz Borove vasi, je povabil na večerjo brata svoje žene Mire Mića in Petra Mečava.

Jedli so in pili in ko so popili zalogo pijače — pet litrov vina in liter žganja — se je družba namenila v kavarno. Mira je ostala doma.

Okoli 23. ure so se znašli pred »Slogo« ali »objektom št. 3«, kakor gostinci to kavarno v Borovi vasi strokovno imenujejo.

Tega dne je bila sobota in v »Slogi« je bilo precej gostov. Niso takoj vstopili v kavarno. Z znanci so se zadržali na ulici in razgovor je, kdo ve kako, zašel na teme o moškosti in ostalih junaških odlikah. Posebno zgovoren je bil Mića Mečava, mehanik v kombinatu »Borovo«.

Tako je pozval svojega zeta učitelja Sava, da se malo pobutata. Za to vrsto »športa« niso bili — razen trdih glav — potrebni nikakršni rekviziti. Dva nasprotnika: učitelj Sava in mehanik Mića sta se postavila drug pred drugim. Odmaknila sta se nekaj metrov in sklonila glave. — Nekdo je zaklical: »Zdaj!« Oba sta stekla in — bumf. Dve trdi glavi sta udarili druga ob drugo. Gledalci so bili več kot zadovoljni. Prvi udarec, ki je pri butanju z-

lo pomemben, ker je od njega odvisno, kako bodo borci vnaprej razkačeni, je počil kot udarec z veslom po vodi.

Nasprotnika sta se spet odmaknila, stekla in spet je počilo. Pričakovati je bilo razburljivo borbo. Od alkohola razgreta publika ju je začela bodriti. To je nasprotnika še bolj razjarilo in ni sta več jemala tolikšnega zaleta. Tolkla sta se kar od blizu. Videti je bilo, da je bila učiteljeva glava nekoliko bolj občutljiva za udarce kot mehanikova.

Za tako vrsto borbe niso predvideni sodniki, zato je bilo težko ocenjevati, čigavi udarci so pravilni, a čigavi ne. Pravzaprav pa to niti ni bilo posebno važno, ker je bilo za končno število točk odločilno preštevanje bušk na nasprotnikovi glavi.

Toda, do tega ni prišlo.

V nekem trenutku je mehanik Mića kot s kleščami držal nasprotnika in ga pošteno sunil. Učitelj se je šele tedaj dobro razbesnel. Toda namesto udarcev z glavo se je začelo zmerjanje. Borbenega zanosa in viteštva je zmanjkalo in nasprotnika sta prešla na osebne žalitve.

Učitelj, ki je bil razkurjen, je zapustil »bojno polje« in odvihral domov. Gledalci so zmignili z rameni in kolek-

ativno vstopili v kavarno »na še kakšen kozarček«. Mića pa se ni hotel pripraviti. Tudi on je odšel domov, ker je po butanju občutil, da so mu potrebni mrzli obkladki.

Zena učitelja Save je že spala, ko je vpadel v hišo.

— Pospravi se, — ji je zaklical — in takoj pojdi iz hiše!

Zena ni razumela, da se dvomesečna idila lahko tako hitro konča in je mislila, da se mož šali.

— Daj, naspri se! — ga je poskušala umiriti.

— Ne! — je vztrajal učitelj.

Napodil je ženo iz postelje, ker je mislil, da se bo tako maščeval njenemu bratu Mići za dobljene udarce.

Medtem ko se je žena jokajoč oblačila, je učitelj Sava pripravil svoje in njeno kolo. Ko se je Mira pripravila, sta krenila proti Mečarovi hiši. Po kratki vožnji sta prispela do nje. Mira je vstopila v hišo svojih staršev, a Sava se je s kolesom odpeljal v »Slogo«.

V kavarni so bili še gostje in — medtem ko je učitelj odipaval po glavi »dogodke« tega večera — je v »objekt št. 3« planil mehanik. Beseda je dala beseda in razvilo se je pojasnjevanje, v katerem sta se odločila, da poravnata račune. Samo tokrat

to ni bilo »viteško butanje«. Odločila sta se, da se zares potolčeta, pa naj bo, kar bo. Odsila sta, brez priče, v neko temno ulico proti Donavi.

Po nekaj minutah so obiskovalci »Sloge«, ki so slutili, da se bo nekaj zgodilo, zašliši stokanje. Pohitili so in našli mehanika Mića v mlaki krvi. Bil je ranjen z nožem. Takoj so poklicali rešilni avto in milico. Avto je odpeljal Mića v Vukovar na operacijsko mizo, kjer so mu trije kirurgi komaj rešili življenje, a učitelja je milica odpeljala v vinkovski zapor.

Zaključek te zgodbe se je odigral pred kratkim, ko je bil Sava Milovanović pred senatom osiješkega okrajnega sodišča obtožen za poskus umora. Sodišče ni upoštevalo njegove obrambe nit predloge, med katerimi je bil tudi tale:

»Predlagam — je pisal učitelj iz zapora sodišču — da se vsi navedeni v obtožnici in pritožbi podvržejo preiskavam s pomočjo hipnoze ali s pomočjo tistih injekcij za odkrivanje resnice ali s katerimi drugimi sredstvi, s katerimi razpolaga moderna kriminalistična in sodna praksa za dokazovanje dejanske resnice.«

Sava Milovanović je bil obojen na tri leta strogega zapora.

DRŽAVNI PRAZNIK

Prezidij Vrhovnega Sovjeta je razglasil 12. april za državni praznik. Na ta dan je namreč pred letom poletel v vesolje prvi astronaut Jurij Gagarin. V prihodnjih letih bodo Gagarinov polet praznovali na slovesen način vsi državljani Sovjetske zveze.

TELEFONSKE ZVEZE

Predsednik ZDA Kennedy, ki razpolaga z direktno telefonsko linijo in lahko pokliče ob vsakem času angleškega premiera Macmillana, ni podaljšal žice do Pariza. General de Gaulle je k temu zapupno dejal, da mu ne ugaja preveč, če bi ga ob vsaki priložnosti klicali iz Bele hiše.

OCE NAJVEČJE DRUŽINE

Kralj Saud, vladar Saudske Arabije, je postal oče šestih otrok v enem samem dnevu. Niso se mu rodili šestorčki. Pet sinov in hčerko je rodilo šest kraljevih žena v istem dnevu. Številna kraljeva družina se je tako znova povečala.

SMRT IZ ZRAKA

Po podatkih zahodnonemškega statističnega urada je v zadnji vojni pri bombardiranju izgubilo življenja 593.000 ljudi. Število žrtev je trikrat večje, kot so objavili v Veliki Britaniji. Britanske izgube so bile manjše — 60.595 mrtvih.



V ameriškem mestu Chicagu so leta 1886 prvič praznovali 1. maj. To ameriško mesto je postalo rojstno mesto prvega maja — praznika dela. Delavci so zahtevali osemurni delavnik. Prvomajske zborovalce je napadla policija in ubila štiri delavce, nekaj desetih pa ranila. Ta dogodek je dobil svetovni pomen.

Konec otroške dobe človeštva

3000 let pred našim štetjem

Prvi reakcijski motor — torej gibanje na principu rakete — je ustvarila narava. Tak motor je hobotnica, ki z veliko silo vsrkava morsko vodo skozi ozko cev na boku telesa in jo z veliko brzino izbrizguje v curku na zadnji strani — tako se giblje naprej. Prave rakete so uporabljali, sodeč po legendarnih zapiskih, že 3000 let pred našim štetjem Kitajci in Egipčani. Leta 880 opisujejo zgodovinarji rakete nekega filozofa, 1130. leta ognjena letéča kopja, ki jih je poganjala neka materija v prahu, sto let pozneje so takšne rakete opazili pri obleganju nekega kitajskega mesta, petdeset let pozneje je Jakov I, kralj Aragonije dovolil bombardiranje Valencije — z raketami, še sto let po tem bombardiranju pa je mandarin Van Hu poskusil potovati na 47 raketah, Kristof Galsler je 1668. leta izdelal rakete, ki so bile težke že 15 do 80 kg, Isaac Newton je 1687. leta postavil zakon akcije in reakcije, le 10 let pozneje pa je Italijanska mornarica že uporabljala rakete.

ROJSTNE LETNICE

Prvo reakcijsko vozilo je bilo zgrajeno že 1720. leta, prvič so rakete letele tudi 3000 m visoko leta 1804 (težke so bile do 50 kg, a konstruiral jih je general Konrev, seveda v vojne namene), prvič so zažgali z raketami neko mesto (Kopenhagen s 120.000 raketami) leta 1807, Rusi pa so prvič uporabili rakete na kitajsko-sibirski meji, prvič je teoretično utemeljeval polet na Luno Jules Verne 1865. leta (in to dokazovanje se mu je tudi posrečilo), prve načrte za raketo, ki bi omogočila tudi polet na Luno, je naredil ruski revolucionar Fjodor Kibalčič, ki je ob svoji usmrtni 1882. leta želel, naj bodo njegovi načrti preizkušeni, prvič je nastala zamisel premagovanja težnosti Zemlje, ko je 1899. leta Herman Gansvind razčlenil reakcijski stroj, s katerim naj bi to uresničili.

Počasi je zanimanje za rakete in vesmirje naraščalo. Uporabljati so začeli že tudi tekoče gorivo za pogon raket, zamišljali so si uporabo raket za hitro dostavo pošte na večje daljave in te rakete so bile sestavljene že iz večih stopenj, ki so druga za drugo odpadale in tako posredovale pošto dotočenim uradam, ki so to pošto pričakovali. Te rakete so že tudi radijsko upravljali. Mnoga mesta so imela ali pa so hotela imeti svoja društva za medplanetarne polete, toda javnost teh društev ni podpirala.

Po vsem tem lahko poveemo, da naj sodobnejše rakete niso nekaj povsem novega in da tudi raketna vojna ni izum dvajsetega stoletja, temveč samo nova varianta na staro temo. Brez dvoma je okrog raket in raketne vojne, ki bi lahko bila tako in tako strašna, tudi veliko propagande, ki deluje zlasti v časih hladne vojne po pregovoru: strah ima velike oči. Zdi se, da bo bolj res, da imajo trenutno še vedno rakete v oblasti ljudi, kot pa obratno, kar za sedaj še dovoljuje precejšnjo mero optimizma.

Torej smejmo se še velikemu pretiravanju, dokler ne bo postalo zares nevarno. Toda do takrat bodo menda ljudje že tudi doumeli, da je najbolje uporabljati rakete v času ognjemeta ali za gradnjo medplanetarnih postaj v znanstvene namene, kot pa za kaj takega, kar se lahko konča s smrtjo človeštva.

POSKUSI NA TRAVNICU

Zdaj pa je že čas, da začnemo z letom 1930, ko je mladi Werhner, ki mu je baron Magnus von Werhner namenil aristokratsko kariero, čital članek o poletu na Luno. Ta članek ga je tako prevzel, da od tedaj ni mislil na nič drugega, kot samo na polet na Luno. Osvojiti vesolje! Za tisti čas drzna misel. Poleteti sicer ni mogel, toda začel je študirati dela Hermana Obertha, očeta raket. Že čez leto dni je bil vključen v krog Oberthovih sodelavcev. Z njimi je delal prve poskuse pogonov s tekočimi gorivi in še istega leta je ustanovil von Braun «Klub za medplanetarne polete». Od berlinske občine je vzel v najem zapuščen travnik za praktične poskuse. Dve leti po tistem, ko je prebral članek o medplanetarnem poletu, je izstrelil že 83 raket, med katerimi so nekatere letele že tudi 1500 m visoko.

Nekega dne se je ob travniku, kjer je von Braun preizkušal svoje rakete, ustavil črn avto. Izstopili so trije častniki nemške vojske v civilu. Opazovali so Werhnerja pri delu, toda kot nalašč je šlo vse narobe. Kljub temu so videli dovolj. V njihovih glavah se je rodila strašna misel, ki z znanostjo ni imela nič skupnega. V zaseni, a že zelo resni igri so videli novo orožje, ki ga versajski sporazum ni predvideval. Premagana država je zopet mislila na vojno. — Von Braun je dobil kar čez noč na razpolago ogromne vsote denarja. Imenovan je bil za šefa eksperimentalne postaje v Kummersdorfu. — Raziskovalna dela so zajemala vse večji obseg. Štiri leta pozneje je von Braun zaprosil za premostitev vseh svo-

jih laboratorijev, ki so se zaradi Hitlerjevih načrtov že močno povečali, v Penemünde.

Tako je nastala najbolj iskana tarča zavezniških bombnikov.

Na obveščevalnih zemljevidih se je rodilo zanimivo mesto, kamor so poslali najboljše obveščevalce druge svetovne vojne.

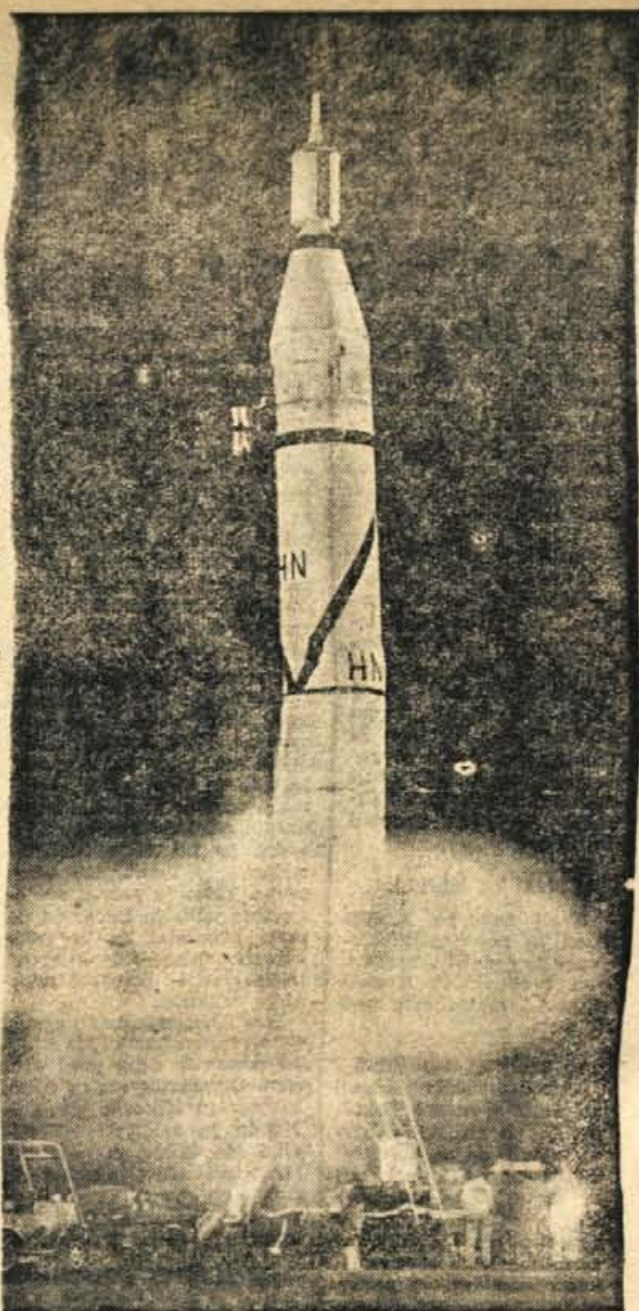
Svet se je med tem smejal vizionarjem in poletu na Luno, ne da bi slutil nevarnost, ki se poraja iz navdušenja za medplanetarne polete.

MLADENIC S KOVINSKIMI OČMI

Toda že pred 1930. letom se je nekdo enako resno zanimal za medplanetarne polete. Ime dr. Goddard je dobro znano v raziskovalnem centru ameriške mornarice. 7. kot 16-letni mladenič se je leta 1898 navduševal za polete v vesmirje, navdihnjen z vizijami Julesa Verne. Poizkušal je narediti balon iz aluminija, s katerim bi poletel na Luno. Prišel je prokušati rakete. Toda rakete so bile tedaj najbolj znane kot sredstvo za ognjemet. — Student Goddard je s svojimi poizkusi često zadimil vso univerzo. V začetku prve svetovne vojne je izredni profesor fizike na Clarcovi univerzi patentiral dvoje iznajdb, ki sta še danes temelj vse raketne fizike. Petintrideset let pozneje je dosegla raketa — izdelana na ta način — višino 400 km. Že leta 1915 je Goddard dokazal, da rakete lahko letijo v brezračnem prostoru. Prišel je torej do zaključka, da rakete lahko letijo tudi zven atmosfere.

Goddard je bil brez sredstev. Od naprošenih mu je pomagala ustanova Smithsonian s 5000 dolarji.

V prvi svetovni vojni je Goddard poskušal doseči, da bi se ameriška vojska oborožila z novim, t. j. raketnim orožjem. Ni našel razumevanja. Ob koncu prve svetovne vojne je pokazal vojnim strokovnjakom brezstrajni minometalec. Ob obračunu ustanovi Smithsonian je omenil možnost poleta na Luno. Vsi časopisni stolpci



Ameriška raketa Jupiter, ki jo je postavil na noge von Braun in so jo izstrelili proti Luni

so bili polni te senzacionalne svojega prizadevanja na vesti.

Ena od Goddardovih večjih raket je leta 1929 vzletela 30 km visoko. Raketa se je sicer razbila, časopisje pa je javljalo, da se je razbila Goddardova raketa za polet na Luno — še preden so pripeli policijski avtomobili na njegovo počestvo v Massachusettsu, kjer je opravljal poskuse. Demantiranje te vesti ni zaleglo.

Ljudje so se kar naprej smejali.

Smeh jim je zamrl šele te dni, ko so rakete že poletele k Luni in ko na obeh straneh sveta govorijo, da imajo take rakete, da lahko zadenejo katerokoli točko na Zemlji. Zadenejo — da, toda ali tudi zanesljivo! Tako zanesljivo, da se jim raketa nazadnje ne spusti na lastno ozemlje kot bumerang?

Da, spomnimo se Werhnerja von Brauna!

Namesto proti Luni je Werhner von Braun usmer-

(Nadaljevanje na 5. str.)

SLABO IN manj slabo

Med izvajanjem »najboljših« pop-evk na festivalu »Beograjska pomlad 1962« so se mnogi spraševali, kaj je pravzaprav s popevkami, saj so bile med izbranimi (komisije so imele na razpolago 206 pesmi) tudi take, ki izvajanje skoraj ne zaslužijo. Saj menda nihče ne pričakuje prav posebno velikih (prijetnih) presenečenj, toda tolikšno razočaranje je bilo povsem nepričakovano. Glavna posebnost večine melodij je torej ta, da bodo kmalu pozabljene.

Ker melodije same niso zaslužile posebne pozornosti, pa so je bilo v toliko večji meri deležni pevci, saj so se na festivalu zbrali skoraj vsi zmagovalci iz Opatije, Zagreba, Beograda, nosilci »ZLATEGA MIKROFONA«.

USPEH KRSTA PETROVICA

Krsto Petrović na dosedanjih podobnih prireditvah ni imel sreče. Tudi na lanskoletnem tekmovanju za »ZLATE MIKROFON« ga je žirija dobesedno ogoljufala za največje priznanje, saj je bil po oceni poslušalcev in žirije najboljši pevec, mikrofona pa vseeno ni dobil. Končno mu je uspelo dokazati, da je zares dober pevec. »Jesen na morski obali« je bila na tem festivalu najtežja pevska melodija, toda Krsto jo je s svojim pevskim znanjem, glasom in talentom odlično izvajal. Najboljši dokaz za to — in obenem tudi veliko priznanje — je, da so mu celo člani orkestra ploskali, kar

pri nas sicer sploh ni v navadi.



Tudi na beograjskem festivalu je bil Djordje Marjanović v središču pozornosti

»SEFA« STA ZASKRBLJENA

Beograjska pevca Radoslav Graić in Duško Jakšić sta tokrat spet nastopila v dvojni

vlogi: kot pevca in kot skladatelja. Prvi je za to priložnost napisal melodijo »Stjuar-des«, drugi pa kar dve — »Uganka« in »Razsvetljeno okno«. Medtem ko so se ostali pevci zanimali, kakšen vtis so naredili na poslušalce, sta ta dva trepetala še za svoje pesmi. Tako sta pazila, da pevci njihovih pesmi niso bili na preplihu, da ne bi popili kaj hladnega, da jih ne bi kdo vznemiril. Vloga sta dobro opravila, celo bolje kot pevsko. Marjanović in Jevremović, dva izmed pevcev njihovih pesmi, sta imela boljši uspeh pri poslušalcih kot »sefa« sama.

RAZIGRANI GODBENIKI

»Zvezde« srbske zabavne muzike (po njihovem mišljenju) — godbeniki jazz orkestra RTV Beograd festivalu niso bili v posebno čast. Medtem ko so prav simpatično nagradili Krsta Petrovića, pa so se pri neuspelem interpretiranju v jazz stilu mlade pevke Ljiljane Petrović skoraj glasno smejali in tako opogumili tudi poslušalce, ki jim njeno izvajanje ni ugajalo, da so povzročili pravo »galamo«. Prihodnji večer so strokovnjaki pregovorili Ljiljano, da je odstopila od svojega »jazziranja«, godbenikom pa je bilo očitno žal, da bi izgubili prijeten spektakel in so pevko nagovarjali, naj nadaljuje s takim petjem.

Nekoliko drugačne kot vse ostale so bile pesmi »Daleč«, »Razsvetljeno okno«, »Stjuar-des«, »Pridi, planina tč kil-



»Beograjska pomlad« je bila pomlad za Marjano Držaj in Nado Knežević. Majda Sepe pa ni imela sreče

če«. Pa ne, da bi bile posebno uspešne, le manj slabe so bile kot ostale.

Beograjski festival popevk torej ni uspel. Pravzaprav še noben naš festival zabavnih

melodij ni posebno zblestel, zato lahko s toliko večjo nestrpnostjo in negotovimi občutki pričakujemo prvi slovenski festival popevk, ki bo čez 14 dni na Bledu.

Konec otroške dobe človeštva

(Nadaljevanje s 4. str.)
razstreliva 300 km daleč. — V-2, ki ga ni mogoče sestreliti niti odvrniti od njegove poti, ko je že enkrat v zraku, a potrebuje komaj 10 kv. metrov za izstrelitev...

MASČEVALNA ARMADA

Tako je von Braun dobil nadaljnje milijarde s pogojem, da izvede načrt. Toda šef gestapa Himmler je obtožil von Brauna, da sanja le o medplanetarnih poletih, namesto da bi delal za interese maščevalne armade. To je bilo v osnovi res, toda ne v toliko, da von Braun ne bi hotel delati za interese take armade. Pod obtožbo, da je hotel pobegniti v Anglijo, ga je Himmler aretiral. Toda Hitler je posredoval in von Braun se je znova lotil dela.

V-2 so začele padati na Anglijo.

Takrat, ko je bila pripravljena prva V-2 za izstrelitev, to je bilo 6. septembra 1944, je Werhner von Braun nemirno korakal v neki sobi v Wassenaru pri La Haynu v spremstvu visokih nemških oficirjev in čakal na obvestilo, ki ga je prineslo opazovalno letalo iznad londonskega predmestja Chiswick. Obistilo se je glasilo: »Uspelo je!« Daljniski izstreljek je pričel sejati smrt. Od tistega dne je odletelo proti Angliji 3600 raket tipa V-2.

Ob obvestilu: »Uspelo je!« se je Werhner von Braun z mogočnim in zmagočnim vpitjem otrešel notranjega nemira in stiske, prav tako kot je to storil 15 let pozneje v eni izmed mnogih dvoran Pentagona mister v. Braun,



Ameriški dramatik Arthur Miller

Sožitje v tretjem zakonu

Ameriški pisatelj Artur Miller je zelo popularen, in sicer zato, ker je najvidnejši in najostrejši kritik sodobne Amerike in tudi zato, ker je bila prejšnja gospa Miller slavna filmska lepota Marilyn Monroe. No, kljub temu, da je bilo v zakonu, ki se je marsikomu zdel zares čuden, precej dolgo vse v redu, sta se pisatelj in zvezda pred petnajstimi meseci ločila. Ločitev je bila mnogim všeč, saj so menili, da filmska lepota nima sposobnosti za jačanje pisateljske moči svojega moža. Zares je v letih zakona Marilyn-Miller nastalo boro malo pisateljskih del: dve enodejanki in scenarij za film »Neprilagojeni«.

Snemanje omenjenega filma mu je omogočilo srečanje s švedsko umetniško fotogra-

finjo Inge Morat, ki jo je neka newyorška fotoagencija poslala v Francijo, da bi izdelala slike o nastajanju filma. Seveda je največ časa uporabila za fotografiranje Marilyn, vendar se je srečevala tudi z njenim možem. Sama pravi, da sta se tedaj pogovarjala o književnosti in gledališču. Hitro sta našla skupni jezik. Inge ve, da se ne more primerjati z lepoto Millerjeve druge žene, toda zato je toliko bolj doma v njegovem umetniškem svetu. Miller je pred kratkim napisal dramo, ki jo bodo čez nekaj mesecev predvajali na Broadwayu.

Zakonca Miller sta v tem času na poročnem potovanju po Evropi. Razumljivo, da ju novinarji pogosto oblegajo. Ob neki priložnosti je gospa Morat-Millerjeva opozorila novinarje: »Prosim, ne vpra-

šajte ga po Marilyn, ker bo pobegnil od tod.« Sicer pa Miller rad odgovarja na zastavljena vprašanja. Na primer o takih temah.

Kateri pogoji so za zakon posebno pomembni?

— Zdi se mi, da je najvažnejša pozornost drug do drugega. Potem občutek, da lahko najdeš oporo. Se nekaj je zelo važno: domišljija.

All mislite, da je v zakonu potrebno potrpljenje in popuščanje?

— Popolnoma razumljivo. To sem tudi pravkar omenil.

Popuščanje je tudi v središču vašega dela. V vaši drami »Lov na čarovnice« prikazujete, kako spretno povzročena masovna psihoza lahko celo mesto dovede do brezumnosti. V knjigi »Zarišče« ostro nasprotujete reanim

predsodkom. Ali bodo tako ostre pripombe o naši družbi tudi v prihodnjih vaših delih?

— Vedno se bom trudil, da posameznike prikažem v nasprotju s sovražno okolico. Posebno danes, ko so mnoge človeške odlike zelo malo vredne, ko so ljudje skoraj mehanizirani... To, kar želim doseči s svojimi knjigami in gledališkimi deli, je zelo enostavno: govoriti o vsem, kar je slabo in se je dogajalo ali se lahko dogaja.

Zakonca Miller se bosta preselila v pisateljevo hišo na podeželju, od koder bosta odhajala v gledališče in k prijateljem v New York in se vedno znova vračala v svojo mirno hišo k dolgim pogovorom, ki so pisatelju potrebni, njegovi ženi pa pomenijo veliko zadovoljstvo.

Dom · družina · moda

Koža spomladi

Ce je vaša koža nežna in občutljiva, ste najbrž v prvih sončnih dneh občutili spremembe na njej. Na koži se pojavijo luske, mozolji in srbenje.

Stanje kože na obrazu je v mnogočem odvisno od našega

splošnega zdravja, posebno pa od prehrane. Spomladi je zato najprej treba spremeniti način prehrane. Pozimi se nismo branili masla, mesa in sploh mastnih jedi, sedaj pa moramo na ljubo zdravju in lepoti poseči po lahkih jedi-

lih. Videz tena je v tesni zvezi s prebavnimi organi, zato jim privoščimo počitek. Prav tako podaljšajte čas spanja na 9-10 ur; nekatere žene potrebujejo celo 12 ur.

Nega tena naj bo razumna in enostavna. Spomladi se osuši celo mastna koža (pri nekaterih), posebno pa rpi suha koža. Vodo in milo je treba v tem primeru povsem zavreči. Da se lice ne bi luščilo, ga vsak večer očistite z losionom, neprevrtim mlekom ali s kameličnim čajem, da se pore očistijo nesnagne in pudra. Koža se ne sme močno drgniti pri čiščenju; namažite jo za dvajset minut s kremo, nato z vato zbrisite odvečno maščobo, da bo koža lahko ponoči dihala.

Zjutraj se opljuškajte z mrzlo postano ali prekuhanom vodo; če imate mandeljeve otrobe, jih z vodo nanesite na obraz in rahlo zdrgnite. Za brisanje občutljive kože raje uporabljajte laneno brisačo in ne frotirja. Voda ne sme pustiti na licu, da se osuši, ker koža ne bi bila lepa. Brisačo pogosto menjajte. Če se koža zelo lušči, se namažite s kremo, ko je koža še vlažna od jutranjega umivanja. V skrajnem primeru se kožo, ki se zelo lušči, ne sme osem dni umivati z vodo, ampak čistiti z nevtralnim oljem. Prav tako ne izpostavljajte nežne kože soncu, n. dežju.

Za skrajni čas

Proti nahodu

Kaj rado se zgodi, da v prvih pomladnih dneh nekje »staknete« nahod. Ob pogledu na toplomer ste spravili obleko v omaro in tudi prepil je opravil svoje.

Da se vas ne bi lotila ta nevšečna bolezen, se je treba proti nahodu zavarovati. Ena od oblik zavarovanja je tudi temeljito znojenje. Vendar znojenje v tej obliki ni priporočljivo ljudem s slabim srcem in tistim z motnjami v krvnem obtoku.

Zvečer si vzemite dve uri časa; pripravite polno kad vroče vode in zlezite do brade vanjo. Čisto mirno ležite deset minut; vroča voda naj ne prestopi doteka. Nato se ovijte z veliko brisačo in hitro ležite v posteljo ter se dobro pokrijte do nosu z volnenima odevjama. Čez dve uri vstanite, se oplaknite z mlačno vodo in otrite do suhega. Po tem postopku boste trdno spali, telo bo sproščeno, nahod pa se vas morda ne bo tako hitro lotil.

Pet minut za lepe roke

Dobro si oglejte svoje roke in si odkritosrčno priznajte, da jih kar najbolj razgibate, da jih kar najbolj negovate.

Pripravite si vročo milnico in potopite roke vanjo. Premakajte prste, kot bi igrali na klavir in sploh se trudite, da jih kar najbolj razgibate. Z mrzlo vodo si sperite milnico, osušite roke in jih namažite s kremo. Nato položite komolce na mizo, sklenite vrhove prstov in močno pritisčajte. Roke bodo lepe in gibčne.

MALI NASVETI

— Če stopate po smernih modah, ste si najbrž že omislile lakasto torbico in lakaste čevlje. Sicer je kvaliteta lakastih izdelkov res dobra in se ni bati, da bi lak prekmalu razpokal, a vseeno od časa do časa premažite torbico s tankim slojem vazelina. Če pa je lak že izgubil sijaj, zdrgnite torbico s polovico čebule in nato dobro zorenite s suho volnenim krpom.



Moda spet potiska v ospredje že skoraj pozabljeno belo bluzo; močno je podobna bluzam, ki so jih nosile naše babice, saj je polna volanc, čipk, prav majhnih pentelj in vstavkov

Iz malega raste veliko

Dva načina sta, da z denarjem združimo plačilne dneve skozi vse leto. Prvi je, da skušamo prihraniti pri drobničarjih, da bi tako privarčevali večje vsote, drugi pa, da se odpovemo večjemu izdatku, ki ne vpliva preveč na ustaljeni način življenja. Toda vsak prihranek še ne pomeni varčevanja.

Na primer: ure in ure živati preperelo krpo, ki bo pri prvem pranju spet razpadla, iti dolgo peš, da ne bi plačali za avtobus, kar pa ne nadoknadi niti izgubljeni čas, niti utrujenost, niti obrabe čevljev; kvariti oči, da bi prihranili pri šibkejši žarnici, dokupiti vrsto živil, da bi lahko uporabili ostanek jedi od včeraj itd. — vse to ni preveč pametno.

Toda na drugi strani poznamo tudi pametno varčevanje in dobro izkoriščanje razpoložljivih stvari. Naj jih nekaj naštejemo:

— Zamenjati obleko, kadar ste doma, sezuti čevlje in obuti copate, kar je zelo koristno za preproge in parket, obenem pa tudi za podplate.

— Pravočasno se upreti želji po delu obleke po zadnji modi, ki bi zahteval specialne dodatke. Naj omenimo tudi pogum, da plačamo več za dobro obleko, ki bo dolgo trajala in se v njej dobro počutimo, namesto vrste slabših, ki nam niso v posebno veselje in tudi res niso nikoli posebno lepe.

— Pravočasno nekaj popraviti, da bi se izognili katastrofi, zašiti pregrinjalo, ko se je začelo cefrati in ne šele potem, ko je na njem že luknja; zašiti komolec na puloverju, ko se zanke še niso spustile itd.

— Pogosto prati perilo, da ga ne bi preveč »utrufali« in da bi uporabili manj detergenta, ki v večjih količinah razjeda tkanino.



Kratko ostrižene, zmršene glavice so moderne tudi letošnje pomladi

Kopriva ne peče vedno

Morda ste ob poti že opazili mlado koprivo in se pri tem niste domislili, da je kopriva ena najstarejših zdravilnih rastlin. Nekdaj so jo uporabljali za malokrvnost, pri prebavnih motnjah in pri obolenju ledvic. Menda so s koprivo zdravili tudi revmatizem na precej boleč način — z udarjanjem po obolelem delu telesa.

Koprivni čaj se pripravlja iz mladih, nežnih listov, suši se na prepihu in hrani v papirnati vrečici; suhe liste

prelijte z vrelo vodo in pustite stati 5 minut. Čaj ne sme biti premočan, ker bi sicer povzročil bruhanje.

Mlade koprive se cenijo tudi kot izvor vitamina C. Prav lahko si jo omislite na jedilniku, pripravljeno na podoben način kot špinata. Če jo skuhate v glani vodi, ohladite in prelijete z oljem in kisom, jo lahko ponudite kot solato k mesu. Razen tega jo pripravljajo tudi s jajci itd. Kopriva je dobra le mlada; stari listi so pustji in grenki.

Kozaška nevesta

Christine Kaufmann

Kot smo že poročali, je vseh vlogah je nato leta 1954 novi ameriški verziji »Tarasa Buljbe« zaigrala razen Yula Brynnerja in Tonyja Curtisa

Film

mlada nemška igralka Christine Kaufmann. Toda čeprav je to prikupno dekle šele pred kratkim prišlo k amerškemu filmu in postalo znano svetovnemu občinstvu, ima za seboj že kak ducat filmov. Zaradi svoje mikavne zunanjosti in dobre igre je bila že pred prihodom v Hollywood iskana igralka v Nemčiji in Italiji.

Rodila se je v Avstriji, v Šolo pa je hodila v Münchnu. Ko ji je bilo sedem let, je že nastopila v filmu »Salto mortale« kot cirkuška plesalca in jahalka. Po dveh manj-

ših vlogah je nato leta 1954 zaigrala »Rosen-Resli« v istoimenskem filmu. Nastopila je še z Romy Schneider v »Dekletu v uniformi« in s Petrom Krausom v »Vsi imajo radi Petra«. Nato je odšla v Italijo in zaigrala v treh filmih: »Zimske počitnice« (z Vittorio de Sico in Michele Morgan), »Zadnji dnevi Pompejev« in »Rdeče ustne«.

Nato jo je povabil Gottfried Reinhardt k filmu »Neusmiljeno mesto«, kjer je zaigrala prikupno nemško dekle, ki jo posilijo štirje ameriški vojaki in ki mora nato prestati neusmiljeno zasliševanje (Kirka Douglasa). Takoj nato pa so ji Američani dali vlogo v filmu »Taras Buljba« in jo proglasili za »plavalasi brstič B. B.«. Vendar ji taka reklama ni nič kaj všeč. »Raje bi svojo kariero zgradila na lastni nadarjenosti. Nočem tvegati, da me bodo nekoč tudi odslo-

vili kot »drugo B. B.« Kirk Douglas se je zelo laskavo izrazil o njej: »Čez nekaj let se bo stvar obrnila — B. B. in vse druge igralko bodo primerjali temu dekletu«. Najbrž je ta napoved malo preveč rožnata, vendar pa je vsakega Christine že na najboljši poti k filmski slavi in resnični popularnosti, saj je n. pr. »Life« že prinesel njeno sliko na naslovni strani.

Filmske zanimivosti

● SLAB FILM

Ameriška filmska igralka Shirley Mae Laine je popeljala svojo hčerko na krstno predstavo svojega filma. Hčerka, ki je bila doma navajena televizije, se je precej dolgočasila. Po kratkem času je nagovorila mamo: »Mama, kaj ne moreva pritišniti na gumb in poiskati bolj tega programa.«

● HŠA V PREPROGAM

Ce greste na obisk k Marlonu Brandu, se morate pripraviti na številna bolj ali manj prijetna srečanja z Orientom — zakaj vaš gostitelj je že od nekdaj znan ljubitelj rumenega kontinenta. Ze vrata vam bo odprl (ali pa mogoče tudi pred nosom zapel) kitajski strežaj, čevlje bo treba poslušati lepo pred vrati, s specialitetami iz Hongkonga pa se bo treba nagledati s pomočjo paličic. Vendar pa Brandu ni »popolnoma« pekivačen — njegova cena, nad katero vedno bolj jadikujejo vsi filmski producenti, je vse prej kot kitajska. Marsikateri producent, ki pride k njemu na obisk, se sprašuje, ali si mora res samo zato sezuvati čevlje, da ne bi poškodoval dragocenih Brandovih preprog.

● PRED FILMSKIMI KAMERAMI

Marsikdo bi pričakoval, da se Brigitte Bardot v filmskih ateljejih nemoogoče obnaša. Toda, medtem, ko ima Brigitte izven ateljejev celo vrsto napak, je med snemanjem zelo požrtovalna in poslušna. Zato toliko težje verjamemo, da je ljubezna Maria Schell pred kamero pravi tiran, ljubka in simpatična Ehsabeth Taylor pa za njo niti malo ne zaostaja.



Natalia Wood, na sliki s svojim prvim možem, je trenutno najbolj zaposlena hollywoodska igralka



Lili Palmer je Jean Sorel v filmu »Julija, ti si čarobna«, po Mauthamovem teatru

Novo dogajanje

Pred kratkim so pri »Viba-filmu« spet začeli snemati. »Peti voz« bo po scenariju Miana Nikolića zrežiral Janez Kavčič, v glavnih vlogah pa bomo srečali Dušo Počkajev, Jožeta Zapana, Janeza Škofa in Lojzeta Rozmana. Upajo, da bo snemanje končano že konec maja.

V naših študijskih sicer nikoli ne manjka tujih gostov, saj so dobro opremljeni in ne popolnoma izrabljeni, razen tega pa je snemanje pri nas razmeroma ceneno. Vendar pa tako uglednih gostov, kot jih imamo pravkar, ni veliko. Pri nas namreč snema veliki ameriški režiser in igralec Orson Welles. Scenarij za svoj novi film »Process« je napisal po delu Franza Kafke, v glavnih vlogah pa igra Anthony Perkins in Jeanne Moreau. Deloma bodo snemali tudi v Parizu.

Novo na tujem

Lepa Elke Sommer je pred kratkim prispela v Pariz, in sicer zaradi snemanja filma »Caprice bourgeois«.

Ko se je B. B. pred kratkim mudila v Italiji, v Firencah in Sieni na snemanju filma »Počitek vojščaka«, je imela nezaželen obisk. Neki nadobudni »pesnik« se je pritihotopil v njeno sobo, »da bi ji deklamiral svoje pesmi«, kakor pravi B. B. pa to ni bilo nič kaj po volji in je proti fantu celo vložila tožbo, vendar jo je po dveh dneh umaknila. Podjetni »pesnik« Buono pa je vendarle vsaj deloma uspel — svoje ime lahko prebere v številnih časopisih — in to ob imenu slavne Brigitte Bardot. No, pa tudi B. B. najbrž avanturica ni bila povsem nevsučna, saj majčkeno reklame vedno prav pride — za zvezdice filmskega neba namreč ni nič bolj važnega, kot da ne pustijo ljudi, da bi pozabili nanje.

Tega dne je bilo vse imenitno. Za zajtrk smo jedli konzervirane breskve, in to v podeželski šoli. Noč smo prespali na zračnih blazinah v temni šolski veži. Bilo je lepo in prav nič dolgočasno. Nekaj časa smo se pogovarjali, smejali, brali, igrali besedno igro in metali nož v tarčo iz lepenke. In vsi skupaj smo se imenitno nadremali. Nadoknaditi smo morali vrsto zgubljenih noči in prikolice se nam je zdela hudo udobna v ta namen. Prihodnjega dne smo se že malce privadili tega življenja, vendar je bilo vse le novo in zanimivo, tako, da nam je bilo kar prijetno.

Toda tretjega dne zjutraj se je stvar obrnila. Zajtrk je minil in pojedli smo konzervirano sadje, prepečenec in žitni koncentrat, potem pa pričeli igrati karte in druge igre, se pogovarjati in brati. Vendar nismo dolgo vzdržali pri eni stvari. Bili smo prenasajeni in nismo več prav vedeli, kaj naj počnemo. Se pred opoldnevom smo vsi sedeli ali ležali v prikolicah, poskušali spati, zrl v strop, čakali in si želeli trdnih tal pod nogami — pa kaj novega za oči.

Zjutraj se je vselej hitro zdanilo in potem smo čakali na poidan in kosilo, ki nam ni prav teknilo. Neko opoldne — ležal sem in zrl v zrak, kajti v prikolici nisem mogel brati — sem prisluhnil Tini, ki je glasno čitala kriminalni roman. In odtlej dalje smo Guy, Brek in jaz poslušali Tino, ki nam je brala.

Prod potovanjem sem si vselej skušal predstavljati, kako bo. Vedel sem, da bomo morali biti skriti v prikolicah in da še skozi okno ne bomo smeli pogledati. In bilo je res tako. Prvič v življenju sem občutil, kaj je to ljudomrznost. Včasih se mi je zdelo, da bom na silo vdrl ven in prikolica je bila kakor zapor. Njeno notranjostno sem si dobro zapomnil in nikoli je ne bom prenehal sovražiti. Postali smo ljudomrzni in sitni. Sprva komaj opazno, pozneje vedno očitneje smo bili drug drugemu v napoto. Lepo ležete, pa s hrbtom zadenete v nekakšen čevljev ali pa vas kdo s strajco počoha za ušesom, tako, da bi ga najraje zdrobil.

Da bi preirgali strahotno enoličnost, smo boljčali v plinske zavore. Ven nismo mogli, ležati ves čas tiho in skoraj negibno pa je bilo nemogoče. Bencin v steklenicah smo hranili za poslednjih tisoč milj potovanja in zato smo se vsako noč — neposredno pred zoro — ustanovili ob kakšni samotni bencinski črpalki in Jerry je s čepico na očeh ter s temnimi očali — da bi mu ne videli obraza — nakupil gorivo.

Običajno je poiskal bencinsko postajo, kjer ni bilo drugih avtomobilov. Bankovce je imel že pripravljene, tako da ni bilo obiranja pri menjavanju denarja. Če so mu ponudili, da bodo nalili olja ali vode, je samo odkimal, dovolil je le, da so mu očistili sprednja stekla. Največkrat je Jerry pri takšni črpalki spregovoril le te besede: »Za štiri dolarje bencina.«

Medtem pa smo ostali ležali in prisluškovali slehernemu šumu z zunanje strani. Slišali smo, kako je zacvilil pokrovec bencinskega tanka, tiho brnenje črpalke in kakšno redko besedo. Vsak zvok je pomenil neverjetno prijetno spremembo in najtežje, kar smo morali prenašati, je bila pač ves čas ista streha prikolice.

Nikjer se nismo ustavili, da bi kaj pojedli, popili pokalico ali kavo. Nikjer, razen pri tisti šoli, se nismo obotavljali ali morda celo kje udobno spali. Ni bilo potepanja po tujih mestih in obiskov kinematografa. Se nog nismo mogli vselej prekrizati, kakor bi hoteli, kaj šele, da bi podnevi kje legli. Nobenega novega obraza nismo sročali ali videli stvar, ki bi nam dala snovi za razgovor. Ničesar ni bilo. Nobene spremembe, ura je bila enaka uri. Nobena lega v prikolici nam ni več ustrezala in večkrat smo vstali in zibajočem se vozilu, le, da bi se malce pretegnili in potem spet legli. Najbolj pa smo si želeli skodelice vroče kave v jutranjih urah. Toda Tinin načrt je deloval. Ravnali smo se tako, kakor je dejal Jerry, in uredničevali vse, kar smo planirali. Potovali smo prek dežele, ne da bi nas kdo opazil oziroma tako, da je bilo videti le avto s prikolicco, to pa ni tako nenavadna zadeva. Nihče se ni mogel pogovarjati z voznikom, nihče ga ni dobro videl, saj je imel čepico vedno globoko na očeh. In če so ga videli na bencinskih postajah, si ga prav gotovo niso zapomnili, saj je bil enak milijonom podobnih v avtne ceste, ki potujejo vsako poletje z avtomobili. Policija z Renoja bi lahko vohljala po vseh bencinskih postajah ob cestah, ki vodijo v njihovo mesto. Našla ne bi ničesar, saj smo imeli dvajset petindvajsetgalonskih steklenih posod, polnih najboljšega bencina, galona pa je zadoščala za deset milj vožnje. Zadnjih tisoč milj pred Renojem smo nameravali potovati torej neodvisno od bencinskih črpalk — tako nekako, kakor da vozimo na atomski pogon. Le naj iščejo po restavracijah in cestnih gostiščih v drugih krajih, kjer bi se utegnili ustaviti.

Nikjer nismo nameravali stati, naša kolesa so se po načrtu vrtela dan in noč. To naj bi posebej veljalo še za teh zadnjih tisoč milj. Nihče ni videl, kakšni smo, nihče nas ni slišal.

Za volanom smo se menjavali in nočna vožnja nam je vselej osvežila misli. Triurne izmene za volanom so bili najlepši trenutki potovanja in sodijo tudi med najboljše mojega življenja. Tina se je tedaj vozila z menoj v avtomobilu. Nikdar ni krmarila, ker nismo hoteli, da bi si kdo zapomnil, da je videl žensko, ki je vozila avtomobil s prikolicco. Ko smo peljali skozi mesta, je sedela na tleh, sam pa sem potegnil čepico globoko na obraz. Kadar sem moral obstati pri cestnem znamenju, sem se s komolci naslonil na volan in položil nanj glavo, kakor da sem utrujen in si manem oči.

Prvi minute nočne izmene so bile posebno lepe. Počutil sem se kot prerojen, zdelo se mi je, da stopam prvič na naš svet. Menjavali smo se tako, da je tisti iz prejšnje izmene zapeljal do samotnega odseka na cesti, naglo zavrl, vendar ni ugasil motorja. Zatem je stopil ven, odhitel do prikolice, kjer ga je že čakal naslednik, ki je stekel na njegovo mesto za volanom, pognal in vse je bilo mimo.

Kot voznik sem užival v vsakem zvoku in razgledu med vožnjo. Sprememba je bila osvežujoča in zanimiva in užival sem kakor otrok. Kmetija

v temi, ki se je belila v noči, je bila nekaj prekrasnega. Zvezde na nebu so nudile nenasiten užitek, ki se je še povečal, če sem peljal skozi glavno ulico kakšnega majhnega mesteca.

S Tino sva sedela drug ob drugem, vsrkavala sveži junijski zrak, ki je vel skozi odprta okna, in opazovala pokrajino; robnike, cestna znamenja, reklame, koruzna polja, ki so se kasneje spremenila v žitna, in končno širono pustinjo. Včasih sva prisluhnila čričkom ali žabam, pa ptičkam in topotanju goveda, kadar smo peljali mimo kakšne kmetije. Čez čas sva se udobno naslonila, poiskala na radiu plesno glasbo in se pogovarjala o stvareh, ki zadaj v prikolicah niso bile mogoče. Voziti ni bilo težko, brzina je bila običajno okrog štirideset milj, paziti pa je bilo treba le na redne počasne tovornjake, ki smo jih prehitovali.

Med nočnimi izmenami sem izvedel marsikaj o Tini. Spoznal sem, kaj se je zgodilo med njo in starši spodaj na farmi v Illinoisu. Bila je stara zgodba o nerazumevanju in bojznosti in končno sovraštvu ali vsaj popolni brezbriznosti do staršev. Toda zgodba me je prevzela. Izvedel sem, da ji je pravzaprav ime Betty in ne Tina. Spremenila je ime, ko ji je bilo komaj petnajst let. Toda važnejše od vsega, kar se je zgodilo, je bilo to, da sem izvedel, kaj bi Tina rada počejala, brala in premišljevala, v kaj veruje in upa. Sleherni noč sem bil huje zaljubljen vanjo.

Ze pet dni smo bili na poti, preden sva spregovorila o našem načrtu. Prej sva govorila o vsem mogočem. Bili smo že v pustinskem predelu in tisto noč sem imel »prijetno izmeno« od dvanajstih do treh zjutraj. »Prijetna ura« je bila prav tako Guyjeva zamisel. V pustinjo smo zlahka zavili s ceste in počasi zapeljali kakih sto jardov stran med grmovje na samo. S ceste nas sploh niso mogli videti. To smo izkoristili in se sprahodili — ne le nekaj borih minut, kakor je bilo to prejšnje dni. Pod nogami smo čutili trda tla in lepo je bilo, ko smo se sprahajali prek kamenja in skal, vsak v svojo smer, drug od drugega.

Ustavili smo se za celo uro, razbili prazne bencinske steklene posode in izpraznili nekaj živilskih konserv. Potem smo se vsak zase sprahajali po pustinji. Pred odhodom smo se zbrali in malce poklepotali. Sveži smo nadaljevali tam, kjer smo končali. »Prijetna ura« nam je mnogo pomenila in Jerry nas je vedno prebudil, kadar je bil čas za počitek, da smo lahko izstopili iz avtomobila in prikolice, se sprahodili in malce iznebili enoličnega potovalnega okolja.

In tako je tistega jutra ob pol treh naše vozilo s prikolicco drselo kakor tolsta žuželka po opusteli pustinski planoti. Vozili smo naravnost po cesti, kakor vladar, ki ne zavije s svoje poti. Skozi okna je vel vonj po kadulji, nas ovijal in dehtel daleč v zvezdno noč. Mesec je sijal, bilo je svetlo in okrog nas sta bila le kadulja in pesek brez konca in kraja. Dežela je bila kakor v pravljici, kakor da smo nekje na drugem, tujem planetu. »A!« Obrnil sem se k Tini, ki je spala in v spanju zajokala, nekaj jo je prestrašilo. Vzdrgetala je po vsem telesu, obrnila glavo na sedežu in odprla oči.

Nasmehnil sem se in pogledal nazaj —

»Sanjaš?«

»Da,« je tiho odgovorila in me nekaj trenutkov zrla, kakor da sem neznanec, potem pa se je vzravnila. »Oh, Al! Sanjala sem, da sem bila nekje. Mislim, da v Renoju.« Stisnila se je bliže k meni »In nekdo mi je povedal, da si mrtev, da so te ubili.«

Pretrsko me je. Bila sva sama v pustinji pod mesečino. Kljub vsemu sem se zasmejal. »Kdo ti je povedal?«

»Ne vem, nisem jih poznala. Menda je bila neka ženska z dvema moškima. In vsi so se smejali, kakor da so zadovoljni.«

Spet sem se zasmejal. »Dobro, vendar so se zmotili. Živ sem in to tudi lahko dokažem.«

Ni se nasmehnila. »Al, vsako noč sanjam isto — da so te ubili v Renoju. Al, bojim se,« je dejala z glasom, ki je izdajal bližnji jok. »Oh, Al, želim si, da bi bila zdaj sama. Kamorkoli bi potovala, brez posebnega smotra, morda bi se celo kje naselila, in to brez drugih.«

»Tudi jaz želim isto.«

»Premišljevala sem o tem vse dni potovanja in spremenila mnenje,« je vročično pripovedovala z globokim glasom. »Nočem, da bi propadel pri tej stvari. Strašno se bojim. Nočem denarja, tebe hočem. Potrebujem te, to je vse.«








Nekaj sem hotel povedati, pa me je prekinila. »Poslušaj, dragi! Razumel me boš. Ko sem bila še v »Krogli«, sem živela pod nenehno moro. Bila sem sama na svetu, ničesar in nikogar nisem imela. Ničesar nisem pomenila in želela sem si, da bi imela denar, položaj, ime, karkoli, samo da bi bila nekaj. Toda zdaj imam tebe, Al, in to je vse, kar želim. Ne bi te rada izgubila, tega ne bi mogla preživeti. Razumeš, Al! Prosim! Želim si te tebe, pa da bi se nekje naselila, imela otroke in živela kakor drugi ljudje. Ubili te bodo!« je pričela jokati. »To je neumno, ne sploča se, ljubim te, oh, Al! Bojim se!« Objel sem jo z eno roko. Preplašeno je drgetala.

Vedel sem, da je imela prav. Moja prvotna misel o ropu v Haroldovem klubu se mi je nenadoma zdela neresna in neumna.

Zame je bila mrtva in zdelo se mi je, da je nikoli nismo jemali resno. Tudi meni ni bilo za denar in če ga ona ni hotela, je bilo tudi meni prav tako vseeno zanj. Zelel sem isto kakor Tina, da bi bila sama in se ljubila. Za drugo mi ni bilo mar.

»Prav, prav,« sem nežno dejal in jo objemal okrog ramen s prosto roko. »Končano je, nehal bom s to stvarjo.« Prevzelo me je in naša zamisel se mi je zazdela nesmiselna, potovanje neumno. Vse skupaj je bilo videti le kot plod nepremišljenega trenutka. Bil sem srečen ob tem spoznanju.

NAGRADNA KRIZANKA

	SKOP-LJENEC	VRSTA VOZILA ZA VOBO	POVRLE MERA	Ž. IME	PLATE RIJA	POSEL	VRSTA V ZNE. SRBIJI	VRSTA SVET. IZRAZ
	ZVEST						GLAS-BILO	
	SOGLAS-NIKA	ŽILA	SOGLAS-NIKA TELEFIZI V PUEC.	GRŠKA ŽRKA KONICA	MEDMET LETNI DOPUST			AZIJSKI SNEŽNI ČLOVEK
NAŠ DNEVNIK			DRAG KAMEN ŠTEVNIK		SHAKES-PEAROV JUNAK		ZAUŽIVAN	
	PRI-LIKA	ZAREZA ZVENEČ						
NEIZPO-SOZENA				LJUB-LJANA		TRVI SLOV. PESNIK	JEZERO V KANADI	IRIDIJ
TROPSKA RAST-LINA								
REP. V JUZ. AMERIKI					DEL DNEVA NOGOMET (ANGL.)			
LAT. OS. ZAJMEK					MLADE-MIŠ SOGLAS-NIKA		KESANJE	
	C O R			VRSTA ŽGANJA				
	KVART. IZRAZ REKA NA GORENJI			SIME-TRICEN				
SOROD-NIK				DOJEN-CKOVA POSTE-LJA	SOGLAS-NIKA LIČINKI	Ž. IME ZVER		
DEL VOZA			DEL OBRAZA	NAZOB-ŽANO			MESEC JOZA (ANGL.)	
VODNA ŽIVAL			YEMVNI OEGAN MOB					MEDNET
ARABSKI ŽREBEC		KILO-GRAM	POVRLE MERA TOVARNA KOLES	MEDVEDI BIVAL. DOMAČA ŽIVAL			OBLIKA KISIKA RAČ. ZA-KLJUČEK	
					KRAJ PA-TRIZIČU			
	DEŽELA V PRED. INDIJE				ŠTEV-NIK		VRSTA ALKO-HOLA	
	SER		ŠTEV-NIK					UPANJA
	FIJAN ANDRIJA		ARABSKI ŽREBEC			OL. MESTO EVR. DRŽ. DARILO		
					DNEVNI ZASLUŽ-KAR.			
					ANDRÉ CHÉNIER		Ž. IME	
							SANJE	

Urednišvo »Glasa« je za reševalce prvomajske nagradne k ržanke pripravilo 14 nagrad, in sicer:

1. nagrada brezplačno potovanje Ljubljana—Reka—Crikve nica; nagrado je dalo Avtobusno in turistično podjetje SAP-TU-RIST Ljubljana.

2. nagrada 3000 dinarjev

3. nagrada 2000 dinarjev

4. nagrada 1000 dinarjev

5.—14. nagrada po 500 dinarjev

Rešiti pošljite na uredništvo do vključno 9. maja 1962, jav no žrebanje pa bo v prostori uredništva v četrtek, 10. maja 1962 ob 16. uri.

POCITEK



— Čev se je zamašila, pralni stroj se je pokvaril, sesalec za prah je prenehal delati in odkrito ti moram povedati, da se že dolgo nisem tako dobro počutila!

IZNAJDLJIVI OTROK



— V stanju je, da si iz ničesar napravi igračko!...

PRI JEDI



— Samo čas zgubljaš... to se sploh ne da jesti...

OČE IN SIN



— Zakaj bi ti pomagal? Saj si se sam ožerill!

LJUBEZEN



— Nisem vedel, da me ljubite!

PRI KUHI



— Navadna graja -odstrani se norec- bi zadostovala!

V SPALNICI

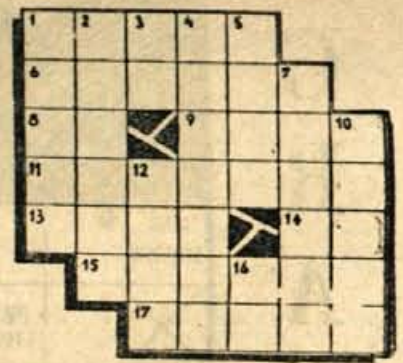


— Ponoči je vse zaprto, trgovine, gostilne in zabavišča. Dobro bi bilo, da zapreš še ti usta!

NESPORAZUM

Malce debelušni očka čaka pred šolo na sina. Mimo pride učiteljica in vpraša: »Pričakujete otroka?« — »O, ne, to je pa od piva!« odvrne očka in se pogladil po trebuhu.

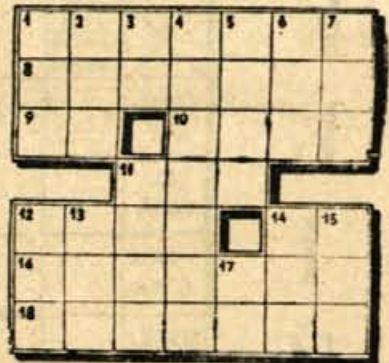
Križanka št. 19



Križanka je magična, zato velja prva številka za opis vodoravno, druga pa za navpično:

1., 1. del lista, 6., 2. rok, 8., 3. enaka soglasnika, 9., 12. zemeljski plin, 11., 4. ime dveh kontinentov, 13., 5. veznik, 14., 16. samoglasnik in soglasnik, 15., 7. namera, 17., 10. nosnik v slovnici.

Križanka št. 20



Vodoravno: 1. veseloigra s petjem, 8. žgani sla.lkor, 9. najvišja igralna karta, 10. ime karikaturista Mustra, 11. poklon, 12. lavina, 14. avtomobilska oznaka Karlovca, 16. granitu podobna kamenina, 18. dolga ulica v velemestu.

Navpično: 1. reka v Rusiji, 2. del obleke, 3. kemijski simbol za erbij, 4. muslimanski post, 5. arabski knez, 6. apetit, 7. veznik, 11. moško ime, 12. egipčanska boginja, 13. lovljenje, 14. preprosto orožje, 15. oče, 17. avtomobilska oznaka Livna.

RESITEV KRIZANKE ST. 17

Vodoravno: 1. plast, 6. labora, 8. A(dam) B(ohorič), 9. Lope, 11. soliter, 13. trot, 14. ta, 15. apetit, 17. erato.

RESITEV KRIZANKE ST. 18

Vodoravno: 1. strast, 7. pristan, 9. Rus, 10. ara, 11. T(öne) P(avček), 12. Ston, 13. slika, 14. korak, 16. otep, 17. L(judska T(ehnika)), 19. Srb, 20. par, 21. torpedo, 23. kordon.

Avtostop

Avtostop... Ze ob goli misli, da se bo moral postaviti na rob ceste in vihteti palec, se je v državljana Siratki vse uprlo. Take zastojarske vožnje je čez vse sovražil. Toda kaj drugega pa preostane človeku, če je zamudil avto. In naslednji odpelje žele čez dve uri.

Siratka se je postavil na rob ceste. Prvi avtomobil je prhnil mimo in Siratka je zardel v obraz in palec. Menda ni dovolj odločno zavihtel roket! Pri drugem avtomobilu je bil že odločnejši, pri tretjem že kar drzen. Prvi občutek, da izgublja na ugledu, je naglo kopnel. Avtomobili pa so hiteli mimo, ne da bi se menili za ubogega avtostoparja.

Čemu nihče ne ustavi? Morda pa napačno vihti roko? Seveda, saj je podoba, kot bi avtomobilom žugal s pestjo. Naslednjemu avtomobilu ni več mahal s pestjo in štrlečimpalico za fičkom z oznako »avto

palcem, temveč je palec le dvignil. Takrat se je domislil otroških let. Kaj ni natanko tako prosil učitelja, kadar je hotel na stranišče.

Potem je spet posnemal izurjene avtostoparje, ki jih je pogosto opazoval ob cestah. Brez uspeha! Avtomobili so hiteli mimo in Siratka je grdo klel. Za slehernim vozom je

izstrelil salvo budobnih želja. Enemu naj bi razneslo gume, drugi naj bi zletel z ovinka, tretji bi moral zgorjeti in tako naprej.

Potlej je zasnoval zvijačo. Prepričan je bil, da mu to pot ne bo spodletelo. V grmu si je urezal palico, jo stisnil v pest in šepaje odkrevljal vzdolž ceste. Če bi imeli Joferji kamne v psih, bi se morali usmiliti ubogega »invalida«.

Potem ko je prešepal dobrišen kilometer in ko ga je prehitelo najmanj ducat avtomobilov, je zalučal z štrlečimpalico za fičkom z oznako »avto

žola«. Zraven je omalovažujoče siknil nekaj takega kot — cestna stenica!

Medtem je dosegel rob vasi. Naslonil se je na vrtno ograjo, si grizel ustnice in podzavestno mahal avtomobilom, ki so hiteli mimo. Naposled se je odločil, da počaka na avto. Nič več ne bo moledoval pri nadutih avtomobilistih. Z rokami v šepih je stopil na rob ceste in kljubovalno pa souvažno gledal avtomobile, ki so hiteli proti mestu. Nenadoma se je Siratki zazdelo, da je pravkar prihajajoči avtomobil začel zavirati. Res, nekaj metrov dalje se je ustavil. Pri priči je pozabil na svojo odločitev, da počaka na avto. Brž je stekel in odprl vrata.

»To je pa res lepo, da ste ustavili,« je pozdravil lastnika in zlezal v kabino.

»Menda si ne domišljate, da sem ustavil zaradi vas,« je voznik zavrl njegovo potovalno vneto.

»Zakaj pa ste potlej ustavili?« je zajecel Siratka.

»Zato, ker stanujem v teple hiši,« je pokazal možakar poslopje na desni strani ceste. — S.S.